

„Jo, det kan nok se ud til at være den unge Hr. Brück.“

„Ja, saa gaar det ikke an. Og husk nu paa, Per, jeg vil forfærdelig gerne have de Kinesere, saa du maa love mig, at vi kommer ned i Hønsriet. Saa skal jeg nok selv klare Resten.“

Det var ganske rigtig Thorvald Brück, der kom op gennem den gamle Lindealle, som fra Landevejen førte op til Gaarden. Han havde ogsaa faaet Øje paa det lille Ponykøretøj og genkendt Hesten, saa da det kørte ind gennem Porten, stod han paa Stentrappen for at tage imod.

Mens en liberiklædt Tjener sprang til for at modtage Tømmen, hjalp han selv Inger af Vognen og takkede hende ærbødigt, fordi hun var kommen.

Etatsraaden bød dem velkommen inde i Havestuen. Han var en høj, statelig Herre med et kortklippet, sølvhvidt Haar, en skægløs Hage, svære Bryn og Ørnenæse. Trods sine treoghalvfjersindstyve Aar holdt han sig lige saa kavaler-mæssig rank som Sønnen. Man saae, at der flød gammelt Krigerblod bag denne vejrbrunede Hud. I et Sprog med udpræget holstensk Betoning sagde han Inger nogle Artigheder om hendes friske Udseende og spurgte til hendes Forældre. Per derimod behandlede han en Smule overlegent.

Der blev bragt Vin og Frugt, og en almindelig Samtale kom igang.

Langt om længe rejste Per sig.

„Ja, De skal jo ud i Marken,“ sagde Etatsraaden. „Min Søn har talt derom. Vi skal nok passe godt paa Deres Frue saalænge.“

„Fruen interesserer sig for Hønsene,“ indskød Thorvald Brück stærkt stammende. „Jeg haaber,